

दानियेलको पुस्तक - उनन्चालीसौं नम्बर

भविष्यसूचक बुनावटको उद्घाटन: विलियम मिलरको स्वप्न र अन्तिम दिनहरूमा आधारभूत सत्यहरूको पुनर्स्थापना

Jeff Pippenger

2024-01-03

हामी अन्तिम दिनहरूमा विलियम मिलरको सपनाको भविष्यसूचक प्रयोगलाई विचार गरिरहेका छौं, जहाँ सबै भविष्यवाणीहरूले आफ्नो पूर्ण सिद्धि पाउँछन्। मिलरको सपनाले मिलरको सेवाकर्मद्वारा सङ्कलित एड्भेन्टवादका आधारभूत सत्यहरूको खोज, स्थापना, अस्वीकार, गाडिनु र पुनर्स्थापनालाई पहिचान गराउँछ। ती आधारभूत सत्यहरूले सन् १७९८ मा खोलिएका सत्यहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्थे। ती सत्यहरू उलाइ नदीको दर्शनद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्। अर्ली राइटिङ्स पुस्तकमा अभिलेख गरिएको मिलरको सपना उनको दोस्रो सपना थियो, र जसरी स्वयं मिलर नबूकदनेसरद्वारा प्रतिरूपित भएका थिए, त्यसरी नै त्यो सपना पनि नबूकदनेसरको दोस्रो सपनाद्वारा प्रतिरूपित गरिएको थियो।

अघिल्ला लेखहरूले यो देखाएका छन् कि “सात समय” जनावरको हृदय लिएर बिताएको नबूकदनेसरको जीवनको अन्त प्रतीकात्मक रूपमा १७९८ मा सम्पन्न भयो। त्यसपछि उसको राज्य पुनःस्थापित गरियो, र पहिलो पटक नबूकदनेसरले पूर्ण रूपले परिवर्तित मानिसको प्रतिनिधित्व गर्‍यो। “अन्तको समय” को सन्दर्भमा, १७९८ मा उसले “बुद्धिमानहरू” को प्रतिनिधित्व गर्‍यो। हामीले यो पनि पहिचान गरेका छौं कि बाबेलका पहिलो राजाको रूपमा, नबूकदनेसरमाथि आएको “सात समय” को न्यायले बाबेलका अन्तिम राजा बेलशस्सरमाथि आएको दुई हजार पाँच सय बीस (mene, mene, tekel, upharsin) को न्यायको पूर्वरूप प्रस्तुत गर्‍यो।

“बाबेलका अन्तिम शासकमाथि, जसरी प्रतिरूपमा त्यसका प्रथम शासकमाथि आएको थियो, त्यस्तै ईश्वरीय पहेरेदारको यो दण्डादेश आयो: ‘हे राजन्, ... तिमीलाई यो भनिएको छ; राज्य तिमीबाट खोसिएको छ।’ दानियल ४:३१।” Prophets and Kings, 533.

बहिनी ह्वाइटले न्यायको घडीमा बेलशस्सरलाई “मूर्ख राजा” भनी चिनाइन्। नबूकदनेसरको न्यायको घडीको निष्कर्षमा, उनले “बुद्धिमान राजा” को प्रतिनिधित्व गर्दछन्, किनकि “सात काल” को न्यायबाट उनले लाभ पाए; तर बेलशस्सरले, इतिहास जान्दाजान्दै पनि, त्यसबाट लाभ लिन अस्वीकार गर्‍यो।

“तर बेलशस्सरको विनोदप्रियता र आत्म-महिमाकरणप्रतिको प्रेमले ती शिक्षाहरू मेटाइदियो, जसलाई उसले कहिल्यै बिर्सनु हुँदैनथ्यो; अनि उसले नेबूकदनेसरमाथि स्पष्ट न्यायहरू ल्याउने पापहरूसरहका पापहरू गर्‍यो। उसले कृपापूर्वक प्रदान गरिएका अवसरहरू खेर फाल्यो, सत्यसँग परिचित हुने उद्देश्यले आफ्नै पहुँचभित्र रहेका अवसरहरूको उपयोग गर्न बेवास्ता गर्‍यो। ‘उद्धार पाउन मैले के गर्नुपर्छ?’ भन्ने प्रश्नलाई त्यस महान् तर मूर्ख राजाले उदासीनतापूर्वक बेवास्ता गर्‍यो।” Bible Echo, April 25, 1898.

नेबूकदनेसर सन् १७९८ का “बुद्धिमानहरू” को एक प्रतीक हो, जसले अन्तको समयमा ज्ञानको वृद्धिलाई बुझ्दछन्।

“घमण्डपूर्ण दम्भपूर्ण वचन उसका मुखबाट ननिस्कँदै, स्वर्गबाट आएको एउटा आवाजले उसलाई बतायो कि परमेश्वरले नियुक्त गर्नुभएको न्यायको समय आइपुगेको छ। एकै क्षणमा उसको विवेक हराइयो, र ऊ पशुजस्तै भयो। सात वर्षसम्म ऊ यसरी नै अधोगतिमा पारियो। यस समयको अन्त्यमा उसको विवेक उसलाई पुनः फर्काइयो, र त्यसपछि स्वर्गका महान् परमेश्वरतर्फ नम्रतापूर्वक दृष्टि उठाउँदै, उसले यस ताडनामा दैवी हातलाई चिन्‍यो, र फेरि आफ्नो सिंहासनमा पुनः स्थापित गरियो।”

“एक सार्वजनिक घोषणामा, राजा नबूकदनेसरले आफ्नो अपराध तथा आफ्नो पुनर्स्थापनामा प्रकट भएको परमेश्वरको महान् कृपालाई स्वीकार गरे। पवित्र इतिहासमा अभिलेखित उनको जीवनको यो अन्तिम कार्य थियो।” Review and Herald, February 1, 1881.

नबूकदनेसरका “सात समय” को अन्त्यमा उनले एक सार्वजनिक घोषणा गरे, जसमा सार्वजनिक स्वीकारोक्ति पनि समावेश थियो। नबूकदनेसरको रूपमा मिलरले १७९८ मा रहेका “बुद्धिमान्” हरूलाई प्रतीकात्मक रूपमा जनाउँछन्, जसले अन्त्यको समयमा ज्ञानको वृद्धिलाई बुझ्दछन्। तिनीहरू दुवैले दुईवटा स्वप्न देखे, र तिनीहरूका-तिनीहरूका दोस्रो स्वप्नले प्रतीकात्मक रूपमा “सात समय” लाई पहिचान गर्दछ। अघिल्ला लेखहरूमा देखाइएझैं, “सात समय” ले एउटा संक्रमण-बिन्दुलाई चिन्हित गर्दछ।

१७९८ मा, नबूकदनेसरले आफ्नो घमण्डी अवस्थाबाट बुद्धिमानहरूको अवस्थामा प्रवेश गरेको संक्रमणलाई चिन्हित गर्छ। यसमा उनको सार्वजनिक स्वीकारोक्ति पनि समावेश थियो। १७९८ बाइबलको भविष्यवाणीका पाँचौँ र छैटौँ राज्यहरूको बीचको संक्रमण-बिन्दु पनि थियो। यसले पहिलो स्वर्गदूतको आगमनलाई समेत चिन्हित गर्‍यो, यसरी एउटा नयाँ व्यवस्थालाई चिन्हित गर्दै, किनकि आउने न्यायको चेतावनी बाइबलको भविष्यवाणीको पाँचौँ राज्यले आफ्नो घातक घाउ नपाएसम्म हुन सक्दैनथ्यो।

“यस सन्देशले स्वयं यस आन्दोलन कहिले हुनुपर्ने हो भन्ने समयसम्बन्धी विषयमा प्रकाश पार्दछ। यो ‘अनन्त सुसमाचार’ को एक अंश भएको घोषणा गरिएको छ; र यसले न्यायको आरम्भ भएको कुरा उद्घोष गर्दछ। मुक्तिको सन्देश सबै युगहरूमा प्रचार गरिएको छ; तर यो सन्देश सुसमाचारको त्यस्तो अंश हो, जुन केवल अन्तिम दिनहरूमा मात्र घोषणा गर्न सकिन्थ्यो, किनकि न्यायको घडी आइपुगेको थियो भन्ने कुरा त्यही बेला मात्र सत्य हुनेथियो। अगमवाणीहरूले न्यायको आरम्भसम्म पुर्‍याउने घटनाहरूको एक उत्तराधिकार प्रस्तुत गर्दछन्। यो विशेषगरी दानियलको पुस्तकका सम्बन्धमा सत्य हो। तर उनको अगमवाणीको जुन अंश अन्तिम दिनहरूसँग सम्बन्धित थियो, त्यसलाई ‘अन्त्यको समयसम्म’ बन्द गरेर मोहरबन्द गरिदिनू भनी दानियललाई आज्ञा दिइएको थियो। यी अगमवाणीहरूको परिपूर्तिमा आधारित न्यायसम्बन्धी सन्देश हामी यस समयसम्म नपुगेसम्म घोषणा गर्न सकिँदैनथ्यो। तर अन्त्यको समयमा, अगमवक्ताले भन्छन्, ‘धेरै जना यताउता दौडिनेछन्, र ज्ञान बढाइनेछ।’ दानियल १२:४।”

प्रेरित पावलले मण्डलीलाई आफ्नो समयमा ख्रीष्टको आगमनको प्रतीक्षा नगर्न चेतावनी दिए। “त्यो दिन तबसम्म आउनेछैन,” उनी भन्छन्, “जबसम्म पहिले धर्मत्याग नआओस्, र पापको त्यो मानिस प्रकट नहोओस्।” २ थिस्सलोनिकी २:३। महान् धर्मत्यागपछि, र “पापको मानिस” को शासनको दीर्घ अवधिपछि मात्र, हामी हाम्रा प्रभुको आगमनको अपेक्षा गर्न सक्छौं। “पापको मानिस,” जसलाई “अधर्मको रहस्य,” “विनाशको पुत्र,” र “त्यो दुष्ट” पनि भनिएको छ, त्यसले पोपसत्तालाई जनाउँछ, जसले, अगमवाणीमा पूर्वकथन गरिएअनुसार, १२६० वर्षसम्म आफ्नो सर्वोच्चता कायम राख्ने थियो। यो अवधि १७९८ मा समाप्त भयो। त्यो समयअघि ख्रीष्टको आगमन हुन सक्दैनथ्यो। पावलले आफ्नो यो चेतावनीद्वारा १७९८ सालसम्म फैलिएको सम्पूर्ण ख्रीष्टिय व्यवस्थालाई समेट्छन्। त्यही समयपछिको अवधिमै ख्रीष्टको दोस्रो आगमनको सन्देश घोषणा गरिनु पर्ने हो।

“विगत युगहरूमा यस्तो सन्देश कहिल्यै दिइएको थिएन। हामीले देखेझैं, पावलले यसलाई प्रचार गरेनन्; प्रभुको आगमनको निम्ति उनले आफ्ना भाइहरूलाई त्यस समयको दृष्टिमा धेरै टाढाको भविष्यतर्फ संकेत गरे। सुधारकहरूले पनि यसलाई घोषणा गरेनन्। मार्टिन लुथरले न्यायलाई आफ्ना दिनहरूबाट करिब तीन सय वर्ष भविष्यमा राखे। तर १७९८ देखि दानियलको पुस्तकको मोहोर खोलिएको छ, भविष्यवाणीहरूको ज्ञान बढेको छ, र धेरैले नजिकै आएको न्यायको गम्भीर सन्देश घोषणा गरेका छन्।” The Great Controversy, ३५६.

१७९८ मा मुक्तिको कार्यको एउटा नयाँ व्यवस्थाकाल आयो, र त्यस नयाँ व्यवस्थाकालले १८४४ मा आरम्भ हुने अर्को व्यवस्थाकालको चेतावनी दियो। व्यवस्थाकालको त्यस परिवर्तनमा, एउटा ढोका बन्द गरिनेछ, र एउटा ढोका खोलिनेछ।

फिलाडेल्फियाको मण्डलीका स्वर्गदूतलाई लेख; यी कुराहरू उहाँ भन्नुहुन्छ जो पवित्र हुनुहुन्छ, जो सत्य हुनुहुन्छ, जससँग दाऊदको कुज्जी छ, जसले खोल्नुहुन्छ र कसैले बन्द गर्न सक्दैन; र जसले बन्द गर्नुहुन्छ र कसैले खोल्न सक्दैन; म तेरा कामहरू जान्दछु: हेर, मैले तेरो सामु एउटा खुला ढोका राखिदिएको छु, र त्यसलाई कसैले बन्द गर्न सक्दैन; किनकि तँसँग अलिकति शक्ति छ, र तैले मेरो वचन पालन गरेको छस्, र मेरो नाम इन्कार गरेको छैनस्। प्रकाश ३:७, ८।

ढोकाको खुल्नुले एउटा नयाँ व्यवस्थाकाललाई चिह्नित गर्दछ। ई.पू. 723 देखि 1798 सम्म सम्पन्न भएको पहिलो क्रोधको अन्त्यमा, 1798 मा राज्यहरू तथा सन्देशको व्यवस्थाकालीन परिवर्तन भयो। त्यसैगरी, ई.पू. 677 देखि 1844 सम्म सम्पन्न भएको अन्तिम क्रोधको अन्त्यमा, 1844 मा पनि व्यवस्थाकालीन परिवर्तन भयो। 1798 मा, नजिकिँदै गरेको न्यायको चेतावनी दिने पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको व्यवस्थाकाल आइपुगेको थियो। नबूकदनेसर र मिलर दुवैलाई “अन्त्यको समय” मा “बुद्धिमानहरू” को रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ, जब “ढोका” पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको आन्तरिक व्यवस्थाकाल तथा समुद्री पशुबाट स्थल पशुसम्मको बाह्य व्यवस्थाकालीन परिवर्तनका लागि खोलियो। 1844 अक्टोबर 22 मा परमपवित्र स्थानतर्फको ढोका खोलिएको पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको व्यवस्थाकाल पूरा भयो, र तेस्रो स्वर्गदूतको व्यवस्थाकाल तथा अनुसन्धानात्मक न्याय आइपुग्यो।

मिलरको दोस्रो सपना सन् १७९८ मा एउटा ढोका खोलिएको सुरु हुन्छ, र यो त्यस संक्रमणकालमा एउटा ढोका खोलिएको समाप्त हुन्छ, जहाँ “दुई साक्षी”लाई मध्यरातको पुकारको सन्देश घोषणा गर्न पुनर्जीवित गरिन्छ। भविष्यवाणीगत रूपमा नबूकदनेसर र मिलर दुवैले सन् १७९८ मा समुद्री पशुको राज्यबाट पृथ्वीको पशुको राज्यतर्फको संक्रमणलाई प्रतिनिधित्व गरे। उनीहरू दुवैले सन् १८४४ मा अन्वेषणात्मक न्यायको निकट आगमन र त्यसको वास्तविक आगमनको उद्घोषणालाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। सन् १७९८ र १८४४ ले लेवीव्यवस्था अध्याय २६ मा प्रस्तुत गरिएको अनुसार “सात समय”को अवधिभरि सम्पन्न भएको, परमेश्वरका आफ्ना जनहरूमाथिको पहिलो र अन्तिम “क्रोध”को समापनलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। सन् १७९८ देखि १८४४ सम्मका छयालिस वर्षले त्यस आत्मिक मन्दिरको निर्माणलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जहाँ करारका दूत २२ अक्टोबर १८४४ मा अकस्मात् आउनुभयो, जब ख्रीष्ट पवित्र स्थानबाट परमपवित्र स्थानतर्फ संक्रमण गर्नुभयो।

१७९८ र १८४४ ले “सात समय” द्वारा चिह्नित संक्रमणहरू (एकभन्दा बढी) पहिचान गर्छन्। १८५६ मा मिलराइट फिलाडेल्फियन एडभेन्टवादबाट मिलराइट लाओडिसियन एडभेन्टवादतर्फको संक्रमण पनि “सात समय” सम्बन्धी ज्ञानको वृद्धिद्वारा चिह्नित भएको थियो, जुन त्यसपछि १८६३ मा अस्वीकार गरियो। १७९८ मा दानियेलको पुस्तकबाट ज्ञानमा वृद्धि भएको थियो, जसमा लैव्यव्यवस्था अध्याय २६ का त्यही “सात समय” समावेश थिए, जुन मिलराइट फिलाडेल्फियन एडभेन्टवादको अन्त्यमा अस्वीकार गरिनुपर्ने थियो।

पहिलो स्वर्गदूतको आन्दोलनको फिलाडेल्फियाबाट लाओडिसियातर्फको संक्रमण १८५६ देखि १८६३ सम्मका सात वर्षद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो। लाओडिसियाको सन्देश १८५६ मा आइपुग्यो, र सात वर्षसम्म “seven times” को नयाँ ज्योति, जो खोलेर प्रकट गरिएको थियो, ले तीन-चरणीय परीक्षा-प्रक्रिया उत्पन्न गर्‍यो, जसमा १८६३ मा एडभेन्टवाद असफल भयो। “seven times” को ज्योति या त ग्रहण गरियोस् वा अस्वीकार गरियोस् भनेर सात वर्ष दिइएको थियो। मिलरवादी फिलाडेल्फियन एडभेन्टवादबाट मिलरवादी लाओडिसियन एडभेन्टवादतर्फको संक्रमणले अन्त्यमा क्रमको उल्टाइलाई प्रतिरूपित गर्छ, अर्थात् तेस्रो स्वर्गदूतको लाओडिसियन आन्दोलनबाट तेस्रो स्वर्गदूतको फिलाडेल्फियन आन्दोलनतर्फको संक्रमणलाई।

यशैयाको पैसट्टी-वर्षीय भविष्यवाणीले, इस्राएलका उत्तरी र त्यसपछि दक्षिणी राज्यहरूविरुद्ध परमेश्वरको पहिलो र अन्तिम क्रोधको प्रारम्भलाई चिह्नित गर्दछ।

किनकि सिरियाको शिर दमस्कस हो, र दमस्कसको शिर रेजीन हो; अनि पैसट्टी वर्षभित्रै एफ्रैम टुक्रा-टुक्रा पारिनेछ, यहाँसम्म कि त्यो फेरि एक जाति रहनेछैन। यशैया 7:8.

यशैयाको पैसट्टी वर्षको भविष्यवाणी 742 ई.पू. मा दिइएको थियो, र पैसट्टी वर्षभित्र उत्तरी राज्य लोप हुने थियो। 742 ई.पू. पछिका उन्नाइस वर्षमा, अर्थात् 723 ई.पू. मा, उत्तरी राज्यलाई अशशूरले बन्दी बनाएर दासत्वमा लग्यो। ती पैसट्टी वर्षको समाप्तिमा 677 ई.पू. मा दक्षिणी राज्यमाथिको आक्रोश आरम्भ भयो, जब मनश्शे बेबिलोनीहरूद्वारा बन्दी बनाइयो। त्यसकारण, ती पैसट्टी वर्षले उत्तरी राज्यको पहिलो बन्दीगृहसम्मको उन्नाइस वर्षको अवधि, र त्यसपछि मनश्शेको बन्दीगृहसम्मका थप छयालीस वर्षलाई जनाउँछन्।

ती भविष्यवाणीहरू आ-आफ्ना पूर्तिहरूमा १७९८, १८४४ र १८६३ मा पुगे। १७९८ मा, पहिलो स्वर्गदूतको आगमनसँगै मुक्तिको सन्देशमा आन्तरिक परिवर्तन भयो, र बाइबलीय भविष्यवाणीका राज्यहरूमा बाह्य परिवर्तन पनि भयो। १८४४ मा, तेस्रो स्वर्गदूतको आगमनसँगै पवित्र स्थानतर्फको ढोका बन्द गरियो र अनुसन्धानात्मक न्यायको आरम्भ भयो, जसद्वारा मुक्तिको सन्देशमा आन्तरिक परिवर्तन भयो। १८६३ मा, पृथ्वीका पशुका दुवै सिङ दुई वर्गमा विभाजित हुँदा बाह्य परिवर्तन भयो।

रिपब्लिकन सिङ्ग दुई राजनीतिक दलहरूमा विभाजित भयो, जसले त्यसपछि पृथ्वीको पशुको इतिहासमाथि प्रभुत्व जमाउने थिए। प्रोटेस्टेन्ट सिङ्ग दुई धर्मत्यागी प्रकटिहरूमा विभाजित भयो—एउटा पक्षले आफूलाई प्रोटेस्टेन्ट भनी दाबी गर्दै सातौँ-दिनको शबाथ पालन गर्ने दाबी गर्‍यो, र अर्को वर्गले आफूलाई प्रोटेस्टेन्ट भनी दाबी गरे तापनि, सूर्यको दिनलाई आफ्नो चयन गरिएको आराधनाको दिनको रूपमा समर्थन गर्‍यो।

त्यो इतिहासमा, अँध्यारो युगबाट निस्केर आएको प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गलाई ११ अगस्ट १८४० देखि २२ अक्टोबर १८४४ सम्म जाँचियो, र त्यो जाँच प्रक्रियामा असफल भई आइतबार मात्रै प्रोटेस्टेन्ट जनताबाट आइतबार मात्रै पतित प्रोटेस्टेन्ट जनतामा रूपान्तरित भयो।

१८४४ मा स्थापित र पहिचान गरिएको साँचो प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गको इतिहासमा, १८५६ देखि १८६३ सम्म एक जाँचको प्रक्रिया सम्पन्न भयो। त्यसपछि साँचो शबाथपालक प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गले फिलाडेल्फियाबाट लाओडिसियातर्फ, तथा साँचो शबाथपालक प्रोटेस्टेन्ट जनताबाट शबाथपालक धर्मत्यागी प्रोटेस्टेन्ट सिङ्गतर्फ, दुवै प्रकारले संक्रमण गर्‍यो। “सात पल्ट” १७९८, १८४४, १८५६ र १८६३ सँग सम्बन्धित छ। “सात पल्ट” संक्रमण-बिन्दुसँग सम्बन्धित एक प्रतीक हो, र यो सत्य धेरै साक्षीहरूद्वारा स्थापित गरिएको छ।

१७९८ मा “सात समय” सम्बन्धी ज्ञानमा वृद्धि भयो, किनकि मिलरले पत्ता लगाएको सबैभन्दा पहिलो समय-भविष्यवाणी त्यही सत्य थियो। १८६३ सम्म आइपुग्दा, त्यो सत्य अस्वीकार गरियो, यसरी यशैया अध्याय ७ मा प्रस्तुत गरिएको भविष्यवाणीका पैसट्टी वर्षको अन्तिम अवधिको निष्कर्षलाई चिनाउँदै।

पूरा दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको अगमवाणीमा सुरुवात र अन्त्य—दुवैमा—उल्टो-प्रतिबिम्ब, ऐनाजस्तो ढाँचामा पैसट्टी वर्षको अवधि रहेको छ। अन्त्यको सुरुवातका पैसट्टी वर्ष (1798), जुन अगमवाणी दिइएको बेला ईसा पूर्व 742 मा सुरुवातको सुरुवातका पैसट्टी वर्षद्वारा प्रतीकित थियो, त्यसमा “सात समय” सम्बन्धी ज्ञानमा वृद्धि भयो, जसलाई “बुद्धिमान” Milleritesहरूले बुझे र घोषणा गरे। अन्त्यको अन्त्यका पैसट्टी वर्षमा, अर्थात् 1863 मा, यही सत्यसम्बन्धी ज्ञानमा अर्को वृद्धि भयो, जसलाई साँचो Protestant सिङ्गका हालसालै मुकुटधारी बनेका “पूजाहारी”हरूले अन्ततः अस्वीकार गरे।

मेरो प्रजा ज्ञानको अभावले नष्ट भएको छ; किनकि तैले ज्ञानलाई अस्वीकार गरेको छस्, यसकारण म पनि तँलाई अस्वीकार गर्नेछु, ताकि तँ मेरो निम्ति पूजाहारी नहोस्; किनकि तैले आफ्ना परमेश्वरको व्यवस्था बिर्सको छस्, म पनि तेरा सन्तानलाई बिर्सनेछु। होशे ४:६।

दानियलको पुस्तकको मोहोर खोलिएको हुने ज्ञानको वृद्धि “सात समय”सँग सम्बन्धित छ; त्यसैले यो केवल संक्रमणको बिन्दुको प्रतीक मात्र नभई, भविष्यसूचक सन्देशको मोहोर खुल्ने कुराको पनि प्रतीक हो।

१८ जुलाई, २०२० मा पहिलो निराशासँगै अर्को संक्रमण आरम्भ भयो, जसले “ढिलाइको समय” सुरु गऱ्यो र प्रकाशको पुस्तक अध्याय ११ मा वर्णित महान् सहर सदोम र मिश्रका सडकमा दुई साक्षीहरू साढे तीन दिनसम्म मृत अवस्थामा परेको घटनाको प्रारम्भलाई चिन्हित गऱ्यो।

१८ जुलाई, २०२० ले साढे तीन प्रतीकात्मक दिन (“सात पल्ट”) को आरम्भलाई चिन्हित गर्दछ, जसलाई १८५६ देखि १८६३ सम्मको इतिहासद्वारा दृष्टान्तस्वरूप देखाइएको थियो। यी दुवै अवधिहरू “सात पल्ट” का प्रतीकहरू हुन्। यी दुवै अवधिहरूले व्यवस्थाको परिवर्तन (एक संक्रमण) लाई चिन्हित गर्दछन्। यी दुवै अवधिहरूले “सात पल्ट” सँग सम्बन्धित ज्ञानको वृद्धिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछन्।

बाबेलको राज्यबाट मेदो-फारसको राज्यतर्फको संक्रमणको अवधिमा दानिएलले लेवीव्यवस्था २६ को प्रार्थना गरे, यसरी लेवीव्यवस्था २६ को प्रार्थनालाई अन्तिम दिनहरूको संक्रमणको एक मार्गचिह्नको रूपमा पहिचान गरियो। मिलरको सपनामा, “scattering” शब्दका सातवटा अभिव्यक्तिहरूको अन्त्यमा, मिलर रुन्छन् र प्रार्थना पनि गर्छन्। त्यो रोदनले यहूदाको कुलको सिंहले (माटोको ब्रश भएको मानिसले) मोहर लगाइएको सन्देशको मोहर खोल्ने बिन्दुलाई संकेत गर्दछ।

मिलरको प्रार्थनाले दानिएलको लेवीव्यवस्था २६ को प्रार्थनालाई चिन्हित गर्दछ, जुन “सात पटक” सँग सम्बन्धित छ, र मिलरको सपनामा ढोका र झ्यालहरू खोलिएका बेला घटित हुन्छ। तर नवौँ अध्यायमा रहेको दानिएलको प्रार्थना दोस्रो अध्यायमा रहेको दानिएलको प्रार्थनासँग पनि मेल खान्छ। यो नबूकदनेसरले आफ्नो “सात पटक” को समाप्तिमा गरेको स्वीकारोक्तिको प्रार्थनासँग पनि मेल खान्छ।

यसकारण मिलरको प्रार्थना लेवीव्यवस्था अध्याय २६ को प्रार्थनाद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको थियो, जुन सार्वजनिक स्वीकारोक्तिको प्रार्थना तथा अन्तिम भविष्यवाणीसम्बन्धी रहस्यको मोहोर खोलिनोस् भन्ने निवेदनको प्रार्थना थियो, किनकि सम्पूर्ण भविष्यवाणीले अन्तिम दिनहरूलाई चित्रण गर्दछ। अतः दानिएल अध्याय २ को रहस्यले मोहोर खोलिनुपर्ने अन्तिम रहस्यलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। आफ्नो स्वप्नमा मिलरको प्रार्थना, आफ्नो कोठाभित्रका रत्नहरूमाथि भएका घृणित कामहरूका विषयमा चिन्ता र धर्मी आक्रोशको प्रार्थना थियो। उनको चिन्ता इजकिएल अध्याय ९ मा, एक लाख चौवालीस हजारको मोहोर लगाइने समयमा, सुस्केरा हाल्ने र विलाप गर्नेहरूद्वारा चित्रित गरिएको थियो।

मिलरले हे हेर्दै गए कि कसरी झूटा सिद्धान्तहरूद्वारा सत्यहरू क्रमशः गाडिँदै गए, र अन्ततः यस्तो बिन्दुमा पुगे जहाँ कफिन (अर्थात् बाइबल आफैं) नै नष्ट गरियो। मिलरको कफिनको विनाश एडभेन्टवादको तेस्रो पुस्तामा भयो, जब किंग जेम्स बाइबललाई जानीजानी पर राखी बाइबलका आधुनिक भ्रष्ट क्याथोलिक-आधारित संस्करणहरूलाई स्थापित गर्ने उद्देश्यपूर्ण आन्दोलन उठाइयो।

मिलर रोए, त्यसपछि प्रार्थना गरे, र तुरुन्तै एउटा ढोका खोलियो, अनि सबै मानिसहरू बाहिर निस्के। त्यसपछि माटो झार्ने मानिस (यहूदाको कुलको सिंह) भित्र पसे, झ्यालहरू खोले र सफा गर्न थाले। त्यसपछि मिलरले छरिएका रत्नहरूको विषयमा आफ्नो चिन्ता प्रकट गरे, र माटो झार्ने मानिसले ती रत्नहरूको हेरचाह आफैले गर्ने प्रतिज्ञा गरे। माटो झार्ने मानिसको सफाई कार्यको चहलपहलका बीचमा, मिलरले एकछिनका लागि आफ्ना आँखा बन्द गरे, र जब उनले आँखा खोले, तब फोहोर हराइसकेको थियो। रत्नहरू कोठाभरि छरिएका थिए, र त्यसपछि माटो झार्ने मानिसले ठूलो सन्दूकलाई टेबुलमाथि राखे, रत्नहरू बटुलेर सन्दूकभित्र हालिदिए, अनि भने, “आऊ र हेर।”

“आऊ र हेर” भन्ने अभिव्यक्ति भर्खरै एउटा सत्यको मोहोर खोलिएको छ भन्ने कुराको प्रतीक हो। मिलरका लागि मोहोर खोलिएको सत्य अन्तिम सत्य हो, किनकि त्यसपछि हुने अर्को कुरा भनेको “शोर”मा मिलरको जागरण हो, जसले ठूलो पुकारलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। मिलराइटहरूको इतिहासमा मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश प्राप्त गर्ने अन्तिम व्यक्ति मिलर नै थिए, र सपनामा उनलाई जगाउने त्यो शोर हुनुभन्दा ठीक अघि उनले एक क्षणका लागि आफ्ना आँखाहरू बन्द गरे। बाइबलमा “एक क्षण” र “आँखा” लाई उल्लेख गर्ने एकमात्र खण्डले पहिलो

पुनरुत्थानलाई चिनाउँछ।

हेर, म तिमीहरूलाई एउटा रहस्य देखाउँछु; हामी सबै निदाउनेछौं, तर हामी सबै परिवर्तन गरिनेछौं—एक क्षणमा, आँखाको झिम्काइमा, अन्तिम तुरहीमा; किनकि तुरही बज्नेछ, र मरेकाहरू अविनाशी भएर उठाइनेछन्, अनि हामी परिवर्तन गरिनेछौं। किनकि यस नाशवानले अनाशवान धारण गर्नुपर्छ, र यस मरणशीलले अमरत्व धारण गर्नुपर्छ। १ कोरिन्थी १५:५१-५३.

प्रकाशितवाक्य अध्याय एघारमा निरूपित गरिएझैं, तेस्रो स्वर्गदूतको लाओदिकीया आन्दोलनबाट तेस्रो स्वर्गदूतकै फिलाडेल्फियाली आन्दोलनतर्फको संक्रमणको इतिहासमा, मिलरले मध्यरातको पुकारको सन्देश ग्रहण गर्ने बुद्धिमान् कन्याहरूका एकदम अन्तिम व्यक्तिलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। यसलाई सर्वप्रथम ग्रहण गर्नेहरूचाहिँ सबैभन्दा आत्मिक थिए।

“यो मध्यरातको पुकार थियो, जसले दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देशलाई शक्ति दिनुपर्ने थियो। निरुत्साहित सन्तहरूलाई जागृत गर्न र उनीहरूलाई उनीहरूको सामु रहेको महान् कार्यका लागि तयार पार्न स्वर्गबाट स्वर्गदूतहरू पठाइए। सबैभन्दा प्रतिभाशाली मानिसहरूले यो सन्देश सबैभन्दा पहिले ग्रहण गरेका थिएनन्। स्वर्गदूतहरू नम्र, समर्पित जनहरूका पठाइए, र उनीहरूलाई यो पुकार उठाउन बाध्य तुल्याइयो, ‘हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ; उहाँलाई भेट्न बाहिर निस्क।’ यस पुकारको जिम्मा पाएकाहरूले शीघ्रता गरे, र पवित्र आत्माको शक्तिमा सन्देश सुनाए, अनि आफ्ना निरुत्साहित दाजुभाइहरूलाई जागृत गरे। यो कार्य मानिसहरूको बुद्धि र शिक्षामा आधारित थिएन, तर परमेश्वरको शक्तिमा आधारित थियो, र उहाँका ती सन्तहरूले, जसले त्यो पुकार सुने, त्यसको प्रतिरोध गर्न सकेनन्। सबैभन्दा आत्मिकहरूले यो सन्देश पहिले ग्रहण गरे, र जो पहिले कार्यमा अगुवाइ गर्दथे, तिनीहरू नै यसलाई ग्रहण गर्न र यो पुकारलाई अझ प्रबल बनाउन अन्तिममा पुगे, ‘हेर, दुलहा आउँदै हुनुहुन्छ; उहाँलाई भेट्न बाहिर निस्क।’” Early Writings, 238.

प्रकाशको पुस्तकको अध्याय एघारका साङ्केतिक साढे तीन दिनहरूको अन्त्यमा, यहजेकेल अध्याय सैंतीसमा प्रतिनिधित्व गरिएका दुई सन्देशहरूमध्ये पहिलो सन्देश घोषणा गरिन्छ। पहिलो सन्देशले मरेका र तितरबितर भएका हड्डीहरूलाई एकसाथ ल्याउँछ, तर तिनीहरू अझै पनि मरेकै हुन्छन्। यो सन्देश “उजाडस्थानमा” कराउने स्वरद्वारा प्रस्तुत गरिएको थियो, यसरी यहजेकेलको सन्देश साङ्केतिक साढे तीन दिनहरू समाप्त हुनुभन्दा अघि नै आरम्भ हुन्छ भन्ने पहिचान गराउँदै। ती साढे तीन दिनहरूले “उजाडस्थान”लाई प्रतिनिधित्व गर्दछन्, र यही “उजाडस्थान”बाट त्यो सन्देश घोषणा गरिन्छ। “उजाडस्थान” “सात समय”को पनि एउटा प्रतीक हो, जसले एउटा संक्रमण र मोहोर खोल्ने प्रक्रियालाई चिन्हित गर्दछ, जसले परीक्षाको प्रक्रियालाई आरम्भ गराउँछ।

मिलेराइट इतिहासको मध्यरात्रिको पुकारद्वारा दृष्टान्तित भएझैं, सन्देशमा क्रमिक विकास छ, र त्यसको ग्रहण पनि क्रमिक छ। सबैभन्दा आत्मिकजनहरूले नै उजाड-स्थानमा पुकार गर्ने आवाजको सन्देश सर्वप्रथम ग्रहण गरे, र एडभेन्टवादका इतिहासकारहरूले २२ अक्टोबर, १८४४ भन्दा केही दिनअघि विलियम मिलरले लेखेको एउटा पत्रतर्फ संकेत गर्छन्, जहाँ मिलरले उनले अन्ततः सामुएल स्नोको मध्यरात्रिको पुकारसम्बन्धी सन्देशलाई बुझ्ने र स्वीकार गरे भनी साक्षी दिन्छन्।

“प्रिय भाइ हाइम्स: म सातौँ महिनामा यस्तो महिमा देख्छु, जुन मैले पहिले कहिल्यै देखेको थिइनँ। यद्यपि प्रभुले मलाई डेढ वर्षअघि सातौँ महिनाको प्रतिरूपात्मक महत्त्व देखाउनुभएको थियो, तैपनि मैले ती प्रतिरूपहरूको शक्ति अनुभूति गरेको थिइनँ। अब, प्रभुको नाउँ धन्य होस्, म धर्मशास्त्रहरूमा यस्तो सौन्दर्य, यस्तो सामञ्जस्य, र यस्तो एकरूपता देख्छु, जसको निम्ति मैले लामो समयदेखि प्रार्थना गर्दै आएको थिएँ, तर आजसम्म देखेको थिइनँ। हे मेरो प्राण, प्रभुको धन्यवाद गर। भाइ स्नो, भाइ स्टोर्स, र अरूहरू, मेरा आँखाहरू खोल्नमा तिनीहरूको साधनत्वका लागि धन्य होऊन्। म प्रायः घर पुगिसकेको छु। महिमा! महिमा! महिमा! महिमा!” William Miller, Signs of the Times, October 16, 1844.

मिलरको सपनामा चित्रित गरिएको मध्यरात्रिको पुकारको इतिहासको पुनरावृत्तिमा, मिलरले एक क्षणका लागि आफ्ना आँखाहरू बन्द गरे। यसरी, “एकै क्षणमा, आँखाको निमेषमा, अन्तिम तुरहीमा; किनकि तुरही बज्नेछ, र मरेकाहरू उठाइनेछन्।” मिलरको सपनामा उनले मध्यरात्रिको पुकारको सन्देश प्राप्त गर्ने अन्तिम व्यक्तिहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्, जसरी उनले आफ्नो इतिहासमा गरे। उनले ती व्यक्तिहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन् जसले धूलो झार्ने मानिसले छरिएका गहनाहरू बटुलेर तिनलाई ठूलो सन्दुकभित्र फाल्नुअघि नै अन्ततः सन्देश स्वीकार गर्छन्। प्रकाशको पुस्तक अध्याय एघारमा, इस्लामका चार वायूहरूको सन्देश, जो इजिकिएलको दोस्रो सन्देश हो, र जो मोहर लगाउने सन्देश पनि हो, त्यसलाई स्वीकार गर्ने अन्तिम व्यक्तिहरूले सात तुरहीहरूमध्ये अन्तिम तुरही, अर्थात् “तेस्रो हाय” तुरही, बज्नुअघि नै त्यसो गर्छन्। “एकै क्षणमा, आँखाको निमेषमा, अन्तिम तुरहीमा; किनकि तुरही बज्नेछ, र मरेकाहरू अविनाशी स्वरूपमा उठाइनेछन्, र हामी रूपान्तरित हुनेछौं।” (1 Corinthians 15:52)

यो अंशले दोस्रो आगमनमा हुने पहिलो पुनरुत्थानलाई पहिचान गरिरहेको छ, तर प्रकाशको पुस्तकको एघारौँ अध्यायमा वर्णित महान् भूकम्पको “घडी” मा हुने सुख्खा हड्डीहरूका मृतकहरूको पुनरुत्थान पनि छ (अर्थात् दुई साक्षीहरू)। त्यस भूकम्पको “घडी” मा सात तुरहीहरूमध्ये अन्तिम तुरही बज्छ, र सडकमा रहेका मृत साक्षीहरूलाई फेरि जीवनमा ल्याइन्छ, लाओडिकीहरूका रूपमा होइन, तर फिलाडेल्फियालीहरूका रूपमा; किनकि तेस्रो धिक्कारको तुरहीमा ती दुई साक्षीहरू छाप लगाइएका हुन्छन् र अविनाशीमा परिवर्तित गरिन्छन्, किनकि तिनीहरूले फेरि कहिल्यै पाप गर्नेछैनन्। मिलरले त्यो अन्तिम जनसमूहको प्रतिनिधित्व गर्छन् जसले दुई साक्षीहरूलाई जीवनमा ल्याउने सन्देश ग्रहण गर्छ, जुन इस्लामका चार वायूहरूको सन्देश हो, र त्यो नै छाप लगाउने सन्देश हो।

त्यो तुरहीको आवाजले सदोम र मिश्रको सडकमा छरपस्ट पारिएका मरेका सुख्खा हड्डीहरूको अन्तिम बाँकी भागलाई उठाउँछ। मिलरले जाली सिद्धान्तहरूद्वारा सत्यहरू क्रमशः गाडिँदै गएको देखे। अन्ततः मिलर रोए; यसरी उनले त्यस समयलाई चिह्नित गरे जब खोलेर प्रकट गर्ने कार्य सुरु हुनुपर्ने थियो, किनकि त्यो खोलेर प्रकट गर्ने कार्य एक प्रगतिशील कार्य हो। त्यो खोलेर प्रकट गर्ने कार्य साढे तीन दिनको अन्त्यकालीन अवधिमा सुरु भयो।

मिलर रोइसकेपछि, त्यस मोहर लगाइएको पुस्तकको मोहर खोल्ने सामर्थ्य भएका व्यक्तित्व कथाभित्र प्रवेश गर्नुभयो। मिलरको सपनामा उहाँ नै डर्ट ब्रश म्यान हुनुहुन्थ्यो। त्यसपछि मिलरले प्रार्थना गरे, र तुरुन्तै एउटा ढोका खुल्यो, जसले तेस्रो स्वर्गदूतको लाओडिसियाली आन्दोलन तेस्रो स्वर्गदूतकै फिलाडेल्फियाली आन्दोलनतर्फ रूपान्तरित हुन लागिरहेको बिन्दुलाई चिन्हित गर्‍यो। उनको प्रार्थना लेवीय अध्याय छब्बीसको प्रार्थना थियो; त्यो अन्तिम भविष्यसूचक रहस्यको समझको निम्ति गरिएको प्रार्थना थियो, साथै त्यही विद्रोहको सार्वजनिक स्वीकारोक्ति पनि थियो जसले दुई साक्षीहरूमाथि साढे तीन दिन ल्यायो; त्यो इजिकिएल अध्याय नौमा मोहर लगाइएका जनहरूको प्रार्थना थियो।

प्रार्थनापछि, ख्रीष्ट (धुलो-बुरुश मानिस) भित्र प्रवेश गर्नुभयो र कोठा सफा गर्न थाल्नुभयो। धुलो-बुरुश मानिसको सफाइ-कार्यको अन्त्यमा, मिलरले एक क्षणका लागि आफ्ना आँखाहरू बन्द गरे, जसले ती मृत सुख्खा हड्डीहरूलाई पुनर्जीवित गरिनुपर्ने अवधिको अन्त्यलाई सूचित गर्‍यो। त्यसपछि धुलो-बुरुश मानिसले मिलरको कोठामा छरिएका रत्नहरू जम्मा गरे, र तिनलाई नयाँ, अझ ठूलो कास्केटभित्र राखे, जो मिलरको कोठाको बीचभागमा रहेको एउटा मेजमाथि थियो, जसरी दुई साक्षीहरूलाई ध्वजचिह्नको रूपमा उचालिन्छ। ध्वजचिह्नको रूपमा, तिनीहरूले त्यसपछि परमेश्वरको त्यो अर्को बगाललाई, जो अझै बाबेलमा छ, “आऊ र हेर” भनी बोलाउँछन्—त्यो सन्देश, जुन यहूदाको कुलका सिंहले भर्खरै नयाँ, अझ ठूलो कास्केटभित्र राखिदिनुभएको छ।

उलै नदीको दर्शनलाई १७९८ मा मुद्राभंग गरिएको दानिएलको पुस्तकका सत्यहरूको प्रतीकका रूपमा हामी अर्को लेखमा विचार गर्न थाल्नेछौं। त्यस विचारको पूर्वतयारीस्वरूप हामीले पहिले नै केही सन्दर्भ-बिन्दुहरू स्थापित गरिसकेका छौं। पहिलो यो हो कि मिलरवादीहरूको सन्देश सिद्ध थियो (यसको विकासको त्यस चरणमा), तर अपूर्ण थियो। यसलाई उजाड पार्ने दुई, तीन होइन, शक्तिहरूको संरचनाभित्र राखिएको थियो। दोस्रो यो हो कि जब मिलरको स्वप्नले आधारभूत सत्यहरूको अन्तिम पुनर्स्थापनालाई चिन्हित गर्छ, तब ती आधारभूत सत्यहरू आफ्नो प्रारम्भिक

महिमाभन्दा “दस गुणा बढी उज्याला” हुन्छन्। तेस्रो बिन्दु यो हो कि पहिलो स्वर्गदूतको आन्दोलन (मिलरवादी आन्दोलन) तेस्रो स्वर्गदूतको आन्दोलनमा पुनरावृत्त हुन्छ, तर केही महत्त्वपूर्ण सावधानीसूचक सर्तहरूसहित। प्रतीकका रूपमा मिलरवादीहरू फिलाडेल्फियालीहरू थिए; तिनीहरू परिवर्तन भएका नबूकदनेसर थिए, तर जसले अन्ततः र दुर्भाग्यवश १८६३ मा “यरीहो फेरि निर्माण गरे।”

तेस्रो स्वर्गदूतको आन्दोलन लाओदिकेयाहरूको रूपमा, रूपान्तरणको आवश्यकता भएका अवस्थाबाट आरम्भ भयो, तर अन्ततः तिनीहरूले यरीहोको अन्तिम विनाशमा (अन्तिम दिनहरूको यरीहो) सहभागिता जनाउनेछन्।

“उद्धारकर्ता पितृपुरुषहरू र अगमवक्ताहरूले बोलेका कुराहरूलाई अलग राख्न आउनुभएको थिएन; किनकि उहाँ स्वयम् यी प्रतिनिधि पुरुषहरूद्वारा बोल्नुभएको थियो। परमेश्वरको वचनका सबै सत्यहरू उहाँबाटै आएका थिए। तर यी अमूल्य रत्नहरूलाई झूटा जडानहरूमा राखिएको थियो। तिनको बहुमूल्य ज्योतिलाई भ्रान्तिको सेवा गर्न लगाइएको थियो। परमेश्वरले चाहनुभयो कि तिनलाई तिनका भ्रान्तिपूर्ण जडानहरूबाट हटाई सत्यको संरचनामा पुनःस्थापित गरियोस्। यो कार्य केवल एक दैवी हातले मात्र सम्पन्न गर्न सक्थ्यो। भ्रान्तिसँगको यसको सम्बन्धका कारण, सत्यले परमेश्वर र मानिसका शत्रुको पक्षको सेवा गरिरहेको थियो। ख्रीष्ट यसलाई त्यहाँ स्थापित गर्न आउनुभएको थियो जहाँ यसले परमेश्वरको महिमा गर्नेछ, र मानवजातिको उद्धारको कार्य सम्पन्न गर्नेछ।” *The Desire of Ages*, 287.